

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Simon Sundeveds Englandsrejse

Citation: Drachmann, Holger: "Simon Sundeveds Englandsrejse", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 235. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann03tom-shoot-workid56258/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

kommer i deres store, søgaaende Baade til Skagen og faar den Fisk, som vi fanger, for saa godt Køb, saa kan de da heller ikke være andet bekendt, naar vi kommer over til dem — — selv om det er i Kælderhullet af en kærtret Slæg!" .....

Jeg takkede Fortælleren og spurgte, idet jeg mønstrede hans vejrslagne Ansigt, om han eller de andre havde haft nogen Men af denne Tur.

„Ikke synderlig!“ svarede han og byttede Skraaen. „Man er jo vant, om ikke til fuldt saa meget, saa dog til en hel Del. Værst var det for Hans Lauritsen; men han har det vel ikke værre nu, end vi alle vil faa det. Vorherre tager nok pænt imod en ærlig Fisker! Det er vor Tro paa Skagen.“

SIMON SUNDEVEDS ENGLANDSREJSE

„Hør nu, Simon; nu kunde Du s'gu gerne fortælle den fremmede Herre om din Englandsrejse.“

„Nej, saa min Salighed om jeg gør!“ lød det bestemte Afslag.

„Du skulde nødig snakke saa meget om Saligheden, Simon, oven i Købet da Du er Værtshusholder, og den Slags Folk just ikke er dem, som er saa ganske sikre i det Kapitel. Men lad os nu faa Historien!“

„Er der kanske nogen, som gi'er noget?“

„Begibeligvis gi'er den fremmede Herre en Omgang, naar han faar Historien. Nu, væk fra Leveren, Simon! lad gaa Givtove, hal Skøderne! Vær's artig.“ —

I den lille Sæstad, hvor denne Historie blev fortalt, var Fortælleren en ikke ganske ubekendt Størrelse. Maaske skyldte han sit Ry som Værtshusholder (hvortil for en Fuldstændigheds Skyld kan føjes hans Værdighed som Officer ved Brandkorpset og hans Seilling som Medlem af Byraadet p. p.), maaske, siger vi, skyldte han disse sine forskellige Udmærkelser den ene Egenskab, som han i en ubestridelig Grad besad, at kunne tage den fornøjelige Side ved enhver Sag og at kunne lempe sine Meninger og Beslutninger, eftersom Omstændighederne førte det med sig.

I saa Henseende var der kun *en* Mening om den trivelige Værtshusholder, at han kunde og burde være bleven en stor Politiker og have tjent sin Fødeby og sit Fædreland.

Skumlere paastod jo rigtignok (men hvad paastaar ikke Skumlere), at Simon aldrig i Politiken vilde have bragt det ud over de

Debatter, der føres i det saakaldte Snapsting, men hertil, som til saa meget andet af den Slags, lo Simon kun paa sin sædvanlige lune Maade.

I det hele taget lo Simon meget og blev aldrig vred. Han taalte Afbrydelser, Indsigelser, ja endog temmelig grovkornet Spøg, og naar hans Stangæster undertiden forbavsedes over hans godmodige Flegma, svarede han altid med at gnide sine i Forvejen blankt skinnende Aibuer og med at erklære, at vilde han have Revanche, kunde han jo altid tage den paa Regningerne, naar Fortæringen skulde gøres op.

Det var hovedsagelig Folk fra Havnen, Toidbetjente, Skippere, Lodser o. lign., der søgte ind hos Simon i „Hotel Sundeved“, som et vittigt Hoved havde døbt Værtshuset.

Den lave, tilrøgede Skænkestue havde ogsaa noget ved sig, der maatte tiltrække Folk, hvis Beskæftigelse i nærmere eller fjernere Grad var knyttet til Søen.

Skilderierne paa Væggene var enten Portrætter af de i Havnen hjemmehørende Skibe, eller ogsaa forestillede de Scener fra Krigen med Englænderne, da Kaperlivet florerede, og da f. Eks. „Skonnernten „De tre Trillinger“, ført af Kapt. Sivard Tønnesen, udskærer tre Skibe af en britisk Konvoj under Hesseløen“, — en Begivenhed, som meget gamle Folk i Byen endnu mindedes.

Oven over Skænken dikkede et Skibskronometer, og paa en Hyide ved Siden af Døren var hensat en Blikbøsse, som Byens Maler og Fotograf havde dekoreret med to korslagte Danebrogspaner og en behændig Krølle neden under, der omsluttede en Inskription saaledes lydende og saaledes arrangeret:

*Glem Søfolks En-
ker og Forlää-
te ej!*

Simon var stolt af sin Skænkestue og stolt af dens Udstyrelse.

Simon havde nemlig selv en stærk Tilbøjelighed for Søen, og naar han i det hele taget beklagede sig over noget, var det altid over, at han ikke havde fulgt sin Ungdoms Bestemmelse og var bleven ved det Element, som havde givet hans Fader og Forfædre deres Brød, — ligesom vi kunne tilføje deres Død.

„Aa Snak,“ raabte altid Overlodsens, hver Gang Simons Beklagelser gik i denne Retning. „Du duede jo slet ikke til at være Sømand, Simon. Søen smider desuden heller ikke noget af sig.“

„Da smed den dog en Kone af sig,“ svarede Simon med uforstyrrelig Ro og skottede hen bag Skænken. Overlodsens lod sit Blik

føige bag efter Simons, og idet han forstærkede sin Stemme, raabte han:

„Er det ikke sandt, Mistress Simon? Hvis Deres Mand ikke havde haft Værtshusholderiet her at falde tilbage paa, da han kom hjem med Dem fra England, saa havde det set gait ud?“

Den tiltalte løftede Hovedet i Vejret fra sit Strikkeøj og nikkede godmodig over til Lodsens med en lidt adspredt Mine som den, der plejer at karakterisere tunghøre Personer.

Mistress Simon, saaledes som Stangæsterne plejede at kalde Værtens Ægtehalvdæl, var en Kone, der endnu besad Spor tilbage af et ungdommeligt, tiltalende Ydre, for saa vidt som ikke en vis Fyldighed og det ovenomtalt fraværende i Miner efterhaanden havde stillet det oprindelig tiltalende i Skygge. Hun var i sin Ungdom — dog, jeg vil ikke foregribe Værtens Fortælling, men lade ham selv faa Ordet.

„Det var min Engelsrejse,“ fortalte altsaa Værten. „Ja, ser De, min Fa'er var Skibsfører her fra Byen og havde tillige Værtshusholderiet her, som min Mo'er bestyrede. Jeg selv var halvt om halvt søvant fra Vuggen af —“

„Javist, javist,“ afbrød Lodsens ham. „Vant til det vaade!“

„Ja, jeg mener, at jeg allerede tidlig havde lært at vrikke en Baad og gøre Sejl fast, og jeg havde da ogsaa faaet Løfte om at maatte komme med paa en Messina-Tur, men saa gik Fa'er hen og forliste med Mand og Mus, og nu maatte jeg blive hjemme og gaa Mo'er til Haande, og hver Gang jeg talte om Søen, blev der en Graad og Jammer, indtil endelig ogsaa Mo'er lagde sig til at dø, men naturligvis i sin Seng.“

„Er Du nu ganske vis paa, at det virkelig var i Sengen?“ faldt atter Lodsens ind, der lod til at have hørt Historien saa mange Gange, at han ikke kunde fordoje den uden Kryderier.

Simon saa' et Øjeblik paa en ejendommelig polisk Maade ud igennem Øjenkrogene, nippede derpaa til Drikken foran sig og vedblev:

„Jeg var bleven et Par og tyve Aar gammel, og da der ikke længer var nogen, som lagde mig Hindringer i Vejen, tænkte jeg, at nu skulde det briste eller bære: til Søs vilde jeg.“

Det var naturligvis nemt nok at finde en Mand, som vilde bestyre Sagerne derhjemme, mens jeg var ude. Det gjaldt blot om at komme om Bord i en ordenlig Skude, hvor man ikke fik det altfor slemt. For ligefrem hundses vilde jeg dog ikke.“

„Ja, Du snakker,“ begyndte Lodsens atter. „Tror Du maaske, at noget Verdens Menneske kan blive til Sømand uden Tamp?“

Jeg tyssede paa Interpellanten, og Værten fortsatte, idet han nik-

kede til Lodsén og gned sine Albuer eftertrykkelig. — „Tamp! siger Du. Ja, det kan være godt nok, naar man begynder som en skiden Skibsdreng paa en Pæreskude. Men jeg var min egen Mand, og jeg kendte Sømandskabet, førénd jeg gik ud.“

„Ho, ho, ho,“ klukkede det i Lodsén; men saa raabte en Stemme henne fra et af de andre Borde i Skænkestuen: „Det var Ret, Simon. Lad Du kun Lodsén faa den med Pæreskuden. Han vil nu altid slaa saa stort paa det. Men han skal bare dyppes i sit eget Fedt, skal han.“

Der blev et lille Mellemspil, som Stemmens Ejermand (en gammel Skipper der fra Byén) og Lodsén udfyldte med nogle Udvekslinger af gensidige Komplimenter, og derpaa tog Værten fat igen. — „Da der ikke var videre med Skibe i Havnen paa den Tid, i det mindste ikke Skibe, som gik i fremmed Fart, tog jeg en smuk Morgenstund med Paketten til København; og da jeg var kommen der, saa logerede jeg mig ind et Sted i Nyhavn, hvor der var et Skipperhus.“ —

„Det var vel gjort af Dig, Simon. Der skulde Du være blevent!“ brummede den ubenhørlige Lods.

„Jeg blev der ogsaa nogen Tid,“ lød Svaret; „men saa traf jeg en Dragør-Skipper, som skulde med sin Brig til Newcastle og lade Kul.“

„Kan De ikke tage mig med om Bord som Jungmand?“ spurgte jeg ham en Aften, da vi sad sammen og fik os et Slag Kort.

Han spurgte mig, hvad jeg kunde bestille, og da han snart fik høje Tanker om mine Sømandskundskaaber, og da jeg fortalte ham, at jeg ikke tog det saa nøje med et Par Dalere mere eller mindre i Hyre, saa slog han til, og jeg var hans Mand.

Nu skulde jeg bare ekviperes til Rejsén, og vi gik da ud sammen den næste Dag og købte ind hos en Hosekræmmer. Jeg fik mig ...“

„To islandske Nattrøjer,“ faldt Lodsén ind.

„En Stortrøje,“ lød Stemmen fra Bordet.

„En Sydvest og Oljeklæder,“ bemærkede jeg.

„En Skedekniv,“ raabte Lodsén.

„Søstøvler hos en Skomager.“

„Søfartsbog paa Kontoret.“

„Stoppenaale.“

„Skraatobak.“

„Vanter med dobbel Tømmel-Tut.“

„Køjeklæder.“

„Skibskiste.“

„En Salmebog.“

„2 Pd. Tællelys og 6 Potter Rom —“

Kort sagt, den hele Ekvipering blev i et samlet Kor raabt op af

Skænkestuens Besætning. Det var aabenbart noget, som Simon var vant til. Han lagde blot Armene over Kors paa Bordet foran sig og saa' med sit sædvanlige Smil fra den ene til den anden, saa længe Opramsningen varede, og da den var endt, tog han fat igen, ligesom om der intet var passeret.

„Jeg fik ganske rigtig alt det, som I der har ramset op, og da jeg nu var kommen om Bord med alle mine Sager, og da Briggen var sejklar, saa lettede vi en Eftermiddag ude fra Reden — jeg husker ikke rigtig, om det var i Slutningen af Februar eller i Begyndelsen af Marts.“

„Aa, det gør ikke saa nøje,“ — var Lodsens straks ved Flaanden — „Du kan jo lade, at det var Fastelavnsmandag, saa faar Du kanske lettere Folk til at høre paa dine Narrestreger.“

„Ti nu stille,“ sagde jeg og blinkede til Lodsens; „ellers kommer Briggen aldrig over og henter sine Kul.“

„Ja, lad os nu være ordenlige,“ svarede Lodsens og klinkede med mig. „Kør saa paa, Simon; men stop, sig mig først, om der var Væggetøj i Skuden?“

„Om der var,“ lod Svaret. „Ja, Du kan bande paa, at der var Væggetøj, og Du kan bande paa, at jeg blev bidt. Men det hører nu til Ubehagelighederne ved min Rejse! lad os først tale om Behagelighederne.“

„Ja, Død og Pine, glem bare ikke dem,“ — lod Stemmen ovre fra Bordet.

„Hold Mund, Nikkofajsent!“ raabte Lodsens.

Simon fortsatte:

„Foruden Skipperen, Styrmanden og mig var der om Bord i Briggen tre Mands Besætning; dernæst en Dreng, en sort Pudel, som hed Ole Lukøje, en Gris, som kaldtes (Gud skal vide af hvad Grund) Zacharias, en gammel Gase, som ikke havde noget Navn, men som havde gjort mindst tyve Rejser med Skibet, og saa for Resten et Bur fuldt af Høns og Ænder, som skulde over til en Kommissionær i Newcastle.“

Det var ikke noget stort Mandskab, vi saaledes mønstrede, men naar vi lagde alle vore Kræfter sammen, saa kunde vi jo nok haandtere Skuden —“

„Især naar I passede paa at holde Ole Lukøje borte,“ raabte Lodsens og lo over sin egen Vittighed.

„Naa, saa det mener Du,“ svarede Simon uskyldig. „Nej, Ole Lukøje kunde netop meget godt hjælpe os.“

Vi lo alle sammen.

„Den sorte Satan var bleven lært til at hale i en Ende med Tænderne,“ forklarede Værten; „og desuden kunde den mange andre Kunster, som satte Humør i Arbejdet om Bord.“

„Naa, men nu Grisen?“ spurgte Lodsén.

„Den kommer vi siden til! Foreløbig maa jeg fortælle om Skipperen. Han var en yderst sindig og medgørlig Mand, undtagen naar han var vred; men saa var han ogsaa desperat for Alvor. Hver anden Dag omtrent havde han et af sine Anfald, ganske ligesom om han havde haft Koldfeberen. Saa kom han op om Morgenen tidlig paa Dækket mod Næverne plantede i Bukselommerne og med et Stykke Sejlgarn i Munden, som han gik og sugede paa; thi han nænnede ikke at give Penge ud til Skraatobak. Saa raabte han Kursen til Styrmanden, spyttede Sejlgarnet ud og gav Drengen en Lussing. Naar saa det var bestilt, og han havde sparket Zacharias, som i Regelen løb frit omkring paa Dækket, saa fik han sin Morgenkaffe; og naar han da havde været forude og bedt sin Morgenbøn, saa blev han helt manerlig og spag igen og kaldte gerne Ole Lukøje til sig og gav den Beskøjt. For Resten var han en fink Sønmand, det maa man lade ham. Han knurrede aldrig, selv om det kuledede aldrig saa svært; men Regnvejr kunde han ikke fordrage, og Folkene om Bord sagde, at det var, fordi han ikke kunde lide, at Dækket blev vasket rent —“

„Jamen,“ faldt Stemmen ind ovre fra Bordet, „det kunde da Søerne ogsaa gøre, naar I tog Vand over.“

„Ganske vist!“ bekræftede Fortælleren; „men det ferske Vand skyller altid mere rent end det salte.“

En stor Gris var nu Skipperen, saa meget er vist.“

„Jeg troede, at det var Zacharias, som var Grisen!“ smaafo Lodsén.

„Aa Snak,“ raabte Stemmen fra Bordet. „Zacharias var jo den lille Gris!“ —

„Nu skal I være manerlige, alle sammen,“ raabte Værten for at gøre en Ende paa Afbrydelserne. „De eneste, der egentlig holdt sig nogenlunde propre om Bord, var Styrmanden og Simon Sundeved — uden at rose mig selv. Samme Styrmand var for øvrigt et mærkværdigt Menneske. Han havde nok i sin Ungdom været noget eftergiven mod de vaade Varer; men saa var han en Gang i en engelsk Havn kommen i Kast med nogle Folk fra et Afholdenhedsselskab og bleven Medlem af Selskabet. Det havde hjulpet — indtil han fik et Tilbagefald. Saa gik han ind i nok et Selskab, og saadan blev han ved for hvert Tilbagefald, og han var, dengang da jeg lærte ham at kende, Medlem af alle de totale Afholdenhedsselskaber, som eksisterede i hele England, Skotland og Irland. Foruden det var han ogsaa meget musikalsk. Da han ikke mere turde slaa sig til Flasken, havde han slaaet sig til Harmonikaen, og den spillede han paa, hver Gang han havde Privagt og saa ofte, han for øvrigt paa anden Maade

kunde komme til det til Trods for Kaptajnen og Pudelen, som begge to ikke holdt af Musik. — Hør, Skotterup, raabte Skipperen, hver Gang Styrmandens Instrument lod sig høre: De er da ikke mænstræt her om Bord som Blæsebælg. Og hvis De endelig vil kvinkelere, saa skulde De spille os et ordentlig lystigt Nummer og ikke disse Nytaarssahner, som aldrig faar en Ende. Om det saa er Hunden, saa tuder den jo som en besat over Deres Lirumlarum. —

Jeg skal aldrig glemme den Eftermiddag, — det var anden Dagen, efter at vi var lettet fra Reden, og vi stod netop Skagen ud for en frisk nordostlig Brise. — Skipperen stod selv til Rors, og Styrmanden stod i Døren til Ruffet og trak ud og ind paa sin Harmonika. Paa en Gang tager Skuden en Overhaling, Harmonikaen slipper ud af Hænderne paa Styrmanden, og Hunden, som netop var inde hos Kokken, snapper Instrumentet og løber agter ud med det. Nu begyndte der en Jagt. Kaptajnen lo, som om han var betalt for det, og slap hvert Øjeblik Rattet, saa at Skuden girede, og Styrmanden og Hunden tumlede oven paa hinanden. Endelig fik da Skotterup fat i sin Hjertenstrøst, som han kaldte Spillekassen: Ole fik et Par dygtige Spark, og Instrumentet blev lukket ned i Styrmandens Kiste og kom ikke frem for det første. Vi fik ogsaa snart andet at tage Vare end spille Salmer." —

„Pas paa, nu kommer det," sagde Lodsens og skubbede til mig.

„Ja, nu kommer det," sagde Værten og lod Glassene fylde paa ny. „Ser De, i de to Gange fire og tyve Timer, vi havde været om at naa op til Skagen, havde vi haft rigtig fint Vejr. Jeg havde ikke mærket noget videre til Søsygen, og jeg havde haft Lejlighed til i Ro og Mag at finde mig til Rette om Bord. Briggen — den hed for Resten „Ane Sofie" efter Skipperens første Kone — var ikke nogen Hartloper. Men, Herre Gud, vi kan jo ikke alle være Væddeløbere, — som Styrmanden ogsaa bemærkede, da Kokken ytrede om Skuden, at den nok var af dem, som kommer længer paa to Dage end paa en. Imidlertid! saa langt var vi da naact, og jeg stod mig godt baade med Skipperen og Folkene, og havde bare ikke Væggetøjet været, saa havde jeg befundet mig lige saa godt som derhjemme og lidt til endda."

„Maa jeg spørge," lød Stemmen henne fra Bordet; „er nu alle Behagelighederne færdige?"

„Jo, nu er de færdige," var Svaret.

„Det var snart," mente Stemmen.

„Hold Mund, Nikkolajsen," raabte Lodsens.

Og Værten fortsatte:

„Den nordlige Brise satte nogen Sø deroppe i Skaggerak; men det var dog endnu ikke værre, end at jeg kunde passe min Dont paa

Dækket uden at slingre alt for ofte ned i Læ. Det var maaske i det hele taget godt, at jeg havde noget at tage Vare, thi derved fik jeg ikke Tid til at tænke paa at blive syg. Det er altid Tanken, som først er paa Spil, og saa snart Tanken er der, saa kommer Kvalmen lige bag efter.

Da Aften faldt paa, havde vi to Reb i Merssejlene; Bramræerne blev tagen til Dæks, Lugerne blev skalkede, alt blev surret, hvad surres kunde, og jeg fik som yderligere Oplysning den Besked af Skipperen, at vi lavede os til at tage imod en „Ryger“. Naar hun bare vilde trække sig østlig! sagde Skipperen.

Men hun trak sig ikke østlig.

Da vi skulde til at skaffe, og Kokken havde sat noget koldt Flæsk hen paa Kistebænken, blev jeg saa underlig til Mode og kravlede op ad Lukafstrappen for at trække frisk Luft.

Benene vilde ikke rigtig bære mig, den kolde Sved stod mig paa Panden, og jeg havde en underlig salt Smag i Munden.

Ole Lukøje kom hen til mig og vilde lege med mig; men det hele, jeg kunde gøre, var at knibe den i Ørelappen. Saa hylede den og sprang hen ad Dækket uden at agte paa Slingringen, og jeg tænkte ved mig selv: Hvem der blot havde fire Ben i Stedet for to!

Styrmanden, som netop blev løst af fra sin Vagt, kom hen til mig, og da han saa' mig sidde og krybe sammen under Storbaaden, sagde han til mig, at det var det værste, jeg kunde gøre; jeg skulde til Vejrs et Par Gange til Storetrængesalingen, op og ned, saa vilde det straks hjælpe.

Jeg slingrede tværs over Dækket og hen til det luv Vant, krøb op paa Rælingen og begyndte at entre til Vejrs.

Herre Jemini, hvor det holdt haardt at komme op! Hver Gang Skuden tog en Overhaling og krængede over mod Læ, blev jeg presset ind mod Rævingerne, saa at Vejret var ved at gaa fra mig. Og naar Skuden atter duvede den modsatte Vej over, var det ligesom om en greb mig om Livet bagfra og med Magt vilde trække mig ned i Søen.

Jeg naaede da heller ikke længer end til Storemers. Der krøb jeg op igennem Soldaterhullet, og saa satte jeg mig ned, og — ja Gud hjælpe mig — jeg gav mig til at græde.

„Naa, det maa jeg sige!“ raabte Lodsens, „det har Du ikke fortalt os før, Simon.“

„Hvor mange Potter Vand?“ spurgte Stemmen.

„Jeg skal sige Jer noget,“ vedblev Fortælleren ganske rolig: „Jeg kunde godt lide, at den fremmede Herre skulde have min Rejse lige saa præcis, som den er gaaet for sig. Derfor vil jeg heller ikke skjule noget for ham, men fortælle rent ud af Posen.“

Da jeg nu sad deroppe i Mersø og blev kastet snart til den ene, snart til den anden Side ligesom i en Gyng, saa brød Søsøgen rigtig frem, og det var snart ikke længer Taarer, som jeg gav fra mig.

Jeg skal jo ikke nægte, at jeg var meget kleinmodig til Sinds, og jeg tænkte mer end en Gang paa Skænkestuen derhjemme og paa, hvor godt de Folk har det, som gaar paa Landjorden eller sidder rolig i en Stol. Mærket gjorde mig ogsaa noget underlig til Møde. Jeg syntes, at Himmei og Hav stod i ét. Jeg kunde kun skimte de hvide Søer, naar de brød nede under mig, og saa hørte jeg, hver Gang de tærnede imod Bougen, og det salte Skum fo'r mig op i Ansigtet paa saadan en underlig hvislende Maade, ligesom om det var Snøge, der vilde hugge mig.

Jeg tror dog, at det fornemlig var Søsøgen, som førte al den Angst med sig; thi jeg har i Grunden aldrig været bange af mig."

"Aa nej," bemærkede Lødsen og kløede sin Næse med Bagen af Haanden.

"Som jeg nu sad saaledes — og Gud skal egenlig vide, hvor længe jeg havde siddet deroppe, — saa kommer der en Mand entrende op til mig og spørger mig, hvor jeg blev af, og hvordan jeg havde det. —

Det var Styrmanden, Skotterup. Han var bleven ganske urolig, efterdi jeg blev saa længe borte, og egenlig talt havde han nok ikke ventet at se mig igen.

Hvordan gaar det, Sundeved? spurgte han.

Tak, skidt nok; svarede jeg.

Har Du været paa Salingen? spurgte han.

Nej, ikke den Gang, svarede jeg.

Jeg troede næsten, Du var gaaet over Bord, sagde han.

Nej, ikke den Gang, svarede jeg.

Drikker Du nogensinde Spiritus? spurgte han.

Aa ja, saadan til Maade, svarede jeg.

Det skulde Du ikke gøre, sagde han. For hvis Du en Gang gik over Bord, saa røg Du lige lukt ind i Helvede.

Tror Du det? spurgte jeg.

Ja, Du kan bande — eller hvad jeg vilde sige — Du kan stole paa det, svarede han. Enhver, der nyder Spiritus, nyder Gaver af Djævelen. Det er Haandpenge han giver en, og dem skal man ikke tage imod.

Ja, det kan være, sagde jeg.

Du skulde blive *Teetotaler* *) ligesom jeg, sagde han.

Ja nok, svarede jeg; naar jeg nu bare var vel nede igen.

Nu skal jeg hjælpe Dig, svarede Styrmanden. Og saa hjalp han

*) Engelsk Betegnelse for en, som ikke nyder spirituos Drikke.

mig med at faa fat i Stængebardonen, tog selv fat i Drejerebet. og saa frede vi os Side om Side langsomt ned paa Dækket.

Saa snart jeg atter var kommen til Dæks, begyndte Styrmanden at praje mig for at faa mig til at gaa ind i et Afholdenhedsselskab, naar vi nu kom til England; men jeg huskede paa Skænkestuen derhjemme, og saa svarede jeg ham, at jeg var alt for syg til at tænke paa noget andet end paa at komme til at lægge mig snarest mulig.

Jeg vilde ikke ned igen i det kvalme Lukaf; jeg kunde ikke holde ud at tænke paa Flæsket eller paa den mugne Lugt dernede. Saa hentede Styrmanden et Tæppe til mig, og jeg fik stuvet mig væk paa Bunden af Storbaaden midtskibs, og skønt jeg rigtignok frøs noget i Løbet af Natten, saa havde jeg dog frisk Luft; og det var den, jeg trængte til.

I Dagbrækningen vaagnede jeg og følte mig helt kvik. Det blæste nok endnu; men Stormen var dog ikke taget til, og da jeg gik hen til Skipperen og bad ham undskyde, at Søsygen havde overmandet mig om Aftenen, saa lo han kun i Skægget og hentede mig en Snaps Rom nede fra sin Kabyt.

Du skal se, sagde han til mig; det kommer alt sammen lidt efter lidt. Bare ikke forknyt! Et langt Ben og et kort Ben, og saa Tungen lige i Munden — det er det hele!

For Resten mente han, at der nok ikke blev noget af „Rygeren“ den Gang.

Men heri forregnede han sig dog.

Jeg udrettede mit Arbejde nogenlunde den hele Formiddag, og jeg tog godt til mig af Køkkens Ærter, skønt de var temmelig svedne. Men saa hen paa Eftermiddagen begyndte hun igen at tage paa Vej. Vinden sprang helt paa en Nordvest, og vi laa for klosrebete Merssejl og Stormstagssejl.

Saadan gik det et Par Dage, hvor vi førte smaa Klude og sejlede Vandet tyndt, som det hedder. Jeg begyndte imidlertid efterhaanden at vænne mig til en Storm i Nordsøen. Vi forandrede saa godt som slet ikke Sejlføring, og som Følge heraf var der ikke noget for mig til Vejrs at gøre. Jeg havde blot at passe mine Vagter og saa se til at blive af med Resterne af Søsygen. Det øvrige lod jeg de andre besørge, og jeg begyndte allerede at regne Nordsøen for Smaating, — men saa kom det jo rigtignok!

„Naa, nu gaar det løs!“ raabte Lodsens, halvt drillende, halvt spændt paa at høre.

„Ser De,“ sagde Simon med en uhyre vigtig Mine. „det var om Morgenen efter den Dag, og den fjerde Dag efter at vi var kommen i Nordsøen. Fartøjet havde arbejdet meget uroligt hele Natten, og der stod et voldsomt Hav, da jeg om Morgenen kom paa Dækket.“

Skipperen var i sit gnavne Humør; det saa' jeg lige straks. Han sparkede til Zacharias, der kom rendende ham forbi, og skældte Folkene ud, fordi de ikke havde tøjet den forude, som han havde beordret Dagen i Forvejen.

Styrmanden var lige saa gnaven. Jeg havde taget Hundevagten sammen med ham, og vi var da i Mangel af anden Beskæftigelse kommen op at disputere om Afholdenhedsselskabernes Nytte.

Vejret var ikke anderledes end de to kommanderende var. Det kom hvert Øjeblik med Byger, og i dem baade blæste og regnede det, saa det var en Gru. Midt paa Formiddagen revnede vort Stormersejl med et Knald ligesom et Skud, og Pjalterne fløj fra Ligene ligesom de Fnug, der flyver omkring i Sommertiden.

Vi gik alle Mand til Vejrs og slog et nyt Sejl under; men ikke ti Minutter efter, at vi var kommen paa Dækket igen, revnede vort Stormstagesejl og gik samme Vej som Stormersejlet.

Vi maa dreje hende under! raabte Skipperen.

Det blæste nu aldeles storartet. Vi laa krænget over, saa at Nokkene af Underræerne bestandig slæbte i Vandet. Søerne skruede sig i Vejret rundt omkring os, som om de hvert Øjeblik vilde styrte ned over Dækket og knuse os; og det er mig endnu til Dato ubegribeligt, at de ikke gjorde det.

I det samme vi løb op imod Vinden for at komme til at ligge underdrejet, krængede et Bygekast os endnu mere over end nogen Sinde før; en svær Braadsø for Bongen og langs Laaringen gjorde Resten, og jeg saa' til min Forfærdelse Masterne lægge sig fladt ned over Vandet, medens alting paa Dækket, hvad der ikke var surret urimelig godt, styrtede ned i Læ.

Vi laa kærtret; det var afgjort.

Den ballastede Skude havde ikke været stiv nok til at kunne taale den sidste Overhaling; og nu laa vi der og slæbte Sejlene i Vandet og havde selv den største Møje med at holde os fast for ikke at gaa samme Vej som Zacharias, der allerede skrigende af fuld Hals drev ude i Søen.

Kokken, som begribeligvis var den, der holdt mest af Grisen, forsøgte paa at bjærge den ved at kaste en Ende ud til den. Men Zacharias var uheldigvis ikke dresseret som Ole Lukøje til at bide i Tovender, og den drev længere og længere bort, indtil endelig en Styrtesa tog den væk for bestandig.

Vi sad alle Mand — og Pudelen med — i det luv Store- og Fokkerøst. Søen gik uafsladelig over os, og jeg tænkte ved mig selv, at ret længe kunde dette ikke vare ved.

Det samme tænkte nok ogsaa Skipperen. Han prajede Styrmanden i det andet Røst og spurgte ham, hvor Økserne laa. Saa slap

Styrmanden Røstet, ferede sig ned paa Ruffet, kravlede ind i Tømmersmandslukaf'et og kom drivende af Vand tilbage med et Par Økser.

Det var ret, Skotterup, raabte Kaptajnen. Tag De nu Storrøstet, saa tager jeg Masten. Hug væk!

De huggede begge to, som om det gjaldt Livet — hvad det da egenlig ogsaa gjorde. Jeg kravlede over i Fokkerøstet til Folkene, og snart efter saa' vi først det ene Spænd, saa det andet og endelig hele Storevantet knække over ligesom Glas for Styrmandens Økse.

Skipperen havde heller ikke været ledig ved Masteroden, og nu kom Styrmanden til, og begge huggede de rask væk, saa Spaanerne drøv dem om Øerne.

Kom nu inden Borde, raabte Kaptajnen til os.

Og næppe var vi kravlet ind paa Dækket, førend Skuden vippede lidt op paa en Sø, som brød under den. Det knagede og bragede i Stormasten, hele Storrigningen gik over Bord, og til alle Mands Glæde rejste Briggen sig langsomt i Vejret.

Ned med Røret! brølede Skipperen og sprang selv til Rattet, førend nogen anden kunde komme derhen. De vaade Forsejl fangede Vind, Skuden skød over Stævn, og snart laa den paa ret Køl igen.

Vi var sluppen over det værste. Nu gik vi i Gang med at klare Resterne af Storrigningen væk, som endnu hang i det læ Røst og belemlrede Skibet. Derpaa lod Skipperen en Romflaske gaa rundt, thi der var naturligvis ikke Tale om at faa Ild paa Kabysen den Dag, og vaade og forfrosne var vi jo alle sammen; og saa maatte vi i Arbejde med at faa stillet en Nødmast op af de Reserverundholter, vi havde liggende i Lasten.

Det var strengt Arbejde, thi Skuden rullede svært formedelst det meget Vand, vi havde faaet ind ved Kæntringen. Men op fik vi da Masten, og et gammelt Bramsejl fik vi hængt paa den, og nu kunde vi atter bringe Skuden til Vinden, ja endogsaa gøre lidt Fart, skønt det maaske var smaat nok. Op ad Dagen bedrede Vejret sig saa meget, at Kaptajnen og Styrmanden kunde navigere og sætte Kursen. Hvor meget Afdrift vi havde haft, fik vi ikke at vide; men det var nok ikke saa lidt endda. Endelig ud paa Eftermiddagen blev Vejret helt godt og Vinden medgaaende; Kokken fik gjort Ild paa Kabysen, vi fik varm Mad og Ekstra-Brændevin; og saa gik vi med godt Humør til Pumperne, og Styrmanden trak paa sin Harmonika, naar han blev aføst, og Skipperen sagde ikke et Ord til, at han spillede.

Saa slap vi da over Nordseen, som heldigt var. Grisen havde vi mistet og Storrigningen og det ene Hønsbur med. Men baade Skipperen og Styrmanden sagde, at vi havde klaret os godt i Betragtning af den haarde Tørn, vi havde maattet tage. Og naar baade Skipper og Styrmand siger det, saa maa det da være sandt."

„Ja naturligvis, Simon!“ bekræftede Lodsens og bankede sin Pibe ud.

„Naa, og nu Historien med Mutter?“ spurgte Stemmen ovre fra Bordet.

„Den hænger jo sammen med det øvrige,“ bemærkede Fortælleren sindig. „Nu kommer vi til den.“

Og han lænede sig tilbage i Stolen, nikkede paa skraa til sin Halvdel bag Skænken og fortsatte:

„En dejlig Eftermiddag var det, da en Bugserdamper kom ud og tog Tampen af vor Ende om Bord udenfor Barren ved Tynemouth. Solen skinnede paa de høje Brinker, hvor Fyrtaarnet og den gamle Ruin ligger — ja, Ruinen synes jeg ikke, der er stort ved; men Fyret er brillant. Den ene store Dampers efter den anden passerede os forbi for Udgaende; de vilde nok se at slippe over Nordsøen, inden den næste Storm kom, — og det forstaaer sig, saa maatte de skynde sig lidt. Der stod en svær Dønning ud over den Barre eller Grund, som Tynefloden laver af al det Mudder og Sand, den fører med sig, og Styrmanden fortalte mig, at der aarlig gaar en Mængde Skibe rabundus, naar de søger Havn her i en Paalandsstorm. To lange murede Moler, eller som Englænderne kalder dem: Piørs, løber langt ud i Havet paa hver sin Side af Flodmundingen. Indenfor disse Havnemoler snevres Farvandet pludselig sammen, og her begynder egentlig Floden, som kommer højt oppe fra Landet, og som er sejlbart for de største Fartøjer lige op til Newcastle, der ligger flere danske Mile og endnu flere engelske Mile fra Munden, eller som den paa engelsk kaldes: Tynemouth.

Sikken en Vrimmel af Skibe her var samlet fra alle Verdens Hjørner! men flest var der dog fra England selv. Og sikken en Mængde Bygninger, Oplagspladser, Værfter og Fabrikker der laa paa begge Flodbredder! Navnlig disse Ironworks var der en uendelig Masse af, og jo længere vi kom op ad Floden, jo mere osede og dampede Skorstenene, og efterhaanden som Mørket faldt paa og Røgen blev tættere, kunde vi se Flammerne rundt omkring fare ud af Jorden eller op igennem Tage og Skorstene. Det var et ganske mærkværdigt Syn, at den Ild og Røg, og saa var der en Spektakel, en Hamren og Dundren og Hvæsen og Klappen, og Folk om Bord paa Skibene, der kom op eller ned ad Floden, raabte og skreg, som om de var besatte, og til sidst kunde man ikke høre Ørenlyd og ikke se en Haand for sig. Og saa stoppede vi, og Damperen gik fra os: — og saa sagde Skipperen, at nu var vi i Newcastle!

Det var som sagt omtrent blevet mørkt, inden vi naaede saa vidt. Vi lagde ind og fortøjede ved en lang stensat Kaj, og Skipperen gik i Land med sine Papirer.

Man kunde egentlig ikke se andet af Byen end en lang Række Gaslys fornedet og foroven paa begge Sider af Floden. Men da det var første Gang, jeg var paa et udenlandsk Sted, stod jeg og stirrede paa disse Lys, indtil de røndte ganske rundt for mine Øjne.

Du skulde heller tage Haand med i Arbejdet end staa der og glo! sagde Styrmanden. Først i Morgen bliver der dog ingen Landlov af; og for Resten er der slet ikke noget mærkværdigt at se ved den By. Den ligner etåvært andet engelsk Hul med Kulrøg, Gaslygter og Whiskybutikker.

Det kunde være, at Styrmanden havde Ret, og det kunde være, at han havde Uret. Saa meget er vist, at jeg den Aften ikke kunde dømme om noget. Men et Par Dage efter, da Skibet var kommen i Dok, gik Styrmanden og jeg i Land fra Middag af. Og fra den Landgang er det, at hun derhenne skriver sig! —

Der fo'r over Simons Ansigt nogle af hine lyse Glimt, som altid frembringer et hyggeligt Indtryk paa den stille Iagttagelse, og som ogsaa i dette Tilfælde viste, at der er Erindringer, der formaar at trænge igennem Aarenes Mellemrum og en Skænkestues Dunster ligesom Solen igennem Skylagene.

Simon rejste sig fra sin Stol, gik hen til Skænken, og idet han bøjede sig over denne, lod han sin Ægtehalvdel vederfares en Række ømme Kærtegn af samme Art og paa samme Maade, som naar man strigler en Hest. Derpaa raabte han sin britiske Mage ind i Øret: „I am just speaking about Newcastle, Deary!“ og gik atter tilbage til os, idet han for en Fejls Skyld oversatte sine Ord paa dansk: „Vi er just i Færd med Newcastle, min Snut!“

Saa fortsatte han sin Fortælling.

„Styrmanden og jeg gik ned ad den lange Kaj, hvor der er fuldt op af Kontorer og Skænkestuer. Saa bøjede vi os igennem en høj, muret Porthvælving og kom op ad en meget stejl Gade, der ender i et Torv med en Søjle. Saa drev vi rundt omkring i de forskellige Gader og saa' paa Butikkerne og Folkene, og jeg maatte give Styrmanden Ret, at der i Grunden ikke var meget at se paa, men at man lige saa gerne kunde gaa tilbage igen til Dokken og spise til Middag i det Værtshus, hvor Folkene søgte. Men alligevel, jeg syntes dog, at vi kunde blive ved lidt endnu, da vi nu engang havde faaet Kisteklæder paa og desuden havde Tiden for os. Styrmanden talte noget om de Fristelser, man var udsat for, naar man saadan drev ledig omkring; men jeg mente rigtignok, at det ikke var nogen Kunst at være afholdende, naar man stadig vilde undgaa alle Fristelser. Og saa fulgte vi ad, Gade op og Gade ned, indtil vi stod foran den Jernbanebro, der er spændt over Floden omtrent i Rundetaarns Høj-

de. Her maatte vi af med to Pence til Brovogteren, og saa kom vi over Broen og over i en Gade paa den anden Side Floden.

Nu var jeg imidlertid bleven baade sulten og tørstig; og da jeg trængte ind paa Styrmanden, maatte han tilstaa, at han ogsaa trængte til lidt mere end Luften. Det varede ikke længe, saa hittede vi et Spisekvarter, og da jeg havde givet Skotterup det Løfte, at jeg ikke vilde nøde ham til at drikke noget, saa gik vi indenfor og satte os ned.

Det var et rigtig engelsk Spisekvarter. Værelset var rummeligt nok; men begge Siderne var deit af i Smaabaase med Træskillerum, hvor der stod et Bord og et Par Bænke. Der blev saaledes en smal Gang tilbage i Midten af Værelset, og her var Gulvet bestrøet med Savsqaaner. Bagtil var en Skænk, hvor der sad en ældre Kone og strikkede, ligesom nu Mutter derhenne.

Vi maatte raabe højt, for at Værtinden kunde høre os (ganske ligesom jeg nu maa ved Mutter), og da hun havde hørt, at vi ønskede noget at spise, raabte hun ud ad Døren: *Molly!*

Straks kom der en ung Pige ind med et Forklæde paa, der gik lige fra Halsen og ned til Fødderne, og med en Jerngaffel i Haanden.

Skotterup, som var den stiveste i engelsk, krævede ind, og jeg stod og saa' paa Pigen, og jeg syntes, at jeg aldrig havde set noget saa smukt før i Verden.

Vi satte os imidlertid hen i en af Baasene, og da vi var ganske ene i Lokalet, lod vi Munden løbe.

Det var en net Pige, Skotterup! sagde jeg.

Det var det sgu; svarede Styrmanden.

Sig mig, Skotterup, sagde jeg. Hvad hedder det paa engelsk: Jeg har aldrig set saa smukke Øjne før! —

Lad nu bare være at gøre Skandale, svarede han.

Aa Sludder, sagde jeg. Du kan jo gerne sige mig det.

I've never seen so pretty eyes before.

Tak skal Du ha', sagde jeg.

Og saa kom den unge Pige ind igen med Oksekødet og et stort Krus Ale, som Styrmanden straks skubbede over til mig.

Perhaps your friend is a teetotaller? (Deres Ven er maaske i et Afholdenhedselskab?) sagde hun og saa' smilende til mig.

Jeg nikkede paa Kraft og saa' vist meget forliebt paa hende; for hun blev blussende rød i Ansigtet og vendte sig bort.

Hold Dig nu i Skindet, Sundeved! sagde Styrmanden gnavent og gav sig i Færd med Kødet.

Jeg tør nok sige" — bemærkede Fortælleren, idet han med Selvfølelse strøg sig ned over Ansigtet, — „at jeg den Gang var en gan-

ske køn ung Fyr. Alt imedens jeg tog for mig af Kødet og Øllet, skottede jeg hen til Skænken, hvor den unge Pige stod. Hun sendte mig ogsaa af og til et stjaalent Øjekast; men saa fik den gamle Kone Kig paa denne Telegraferen, og saa sagde hun noget til hende, og den unge Pige gik ud ad Døren.

Jeg sørgede mig frygtelig, men for at lade som ingenting, og for maaske at faa Datteren (thi det var tydelig nok Datteren) at se igen, gik jeg hen til den gamle og forlangte et Krus Ale.

Den gamle saa' vist paa mig. Derpaa klædede hun sig med Strikkepinden paa Halsen og skænkede selv mit Krus fuldt af en Tønde, som laa under Disken.

Jeg kunde se, at det gottede Styrmanden; men for ikke at høre flere af hans Gloser, skyndte jeg mig at drikke Øllet, og saa betalte vi og gik ned til Skibet. Vi traf Kaptajnen om Bord, som sagde os, at Skibet var dygtig læk, og at det vilde vare mindst en fjorten Dages Tid, inden Skaden paa Skrog og Rigning kunde blive udbedret, og først saa kunde vi begynde at lade vore Kul.

Kaptajnen var ikke meget glad herover. Men mig kom det godt tilpas; jo længere vi blev her, desto bedre for mig; for jeg kunde mærke paa mig selv, at jeg var bleven rigtig, hvad man kalder „grundskud“.

Jeg var ked af Styrmandens Selskab, og jeg var ked af at være om Bord. Saa gik jeg hen og hentede Kokken, som var en flink Fyr, og som havde været mange Gange i England. Og saa gik vi to op i Byen igen, og Ole Lukøje, som altid holdt sig til Kokken, fulgte med os.

Vi gik nu rigtig omkring og saa' os om. Kokken vidste god Besked over alt; jeg traktered, og vi havde en rigtig fornøjelig Dag, og ud paa Aftenen magede jeg det saadan, at vi atter kom over Broen og hen i den Gade, hvor jeg havde været om Middagen.

Lad os gaa ind her og tage os noget varmt! sagde jeg, da vi stod udenfor Spisekvarteret.

Ja nok, sagde Kokken. Og vi gik da ind, og Hunden fulgte os.

Der var nu kommen flere Gæster, og den unge Pige gik omkring og vartede op, og paa den Maade, som Gæsterne behandlede hende paa, kunde jeg se, at det var en rigtig pæn Pige og et rigtig pænt Sted.

Den gamle sad stadig henne ved Skænken og strikkede. Hun saa' først lidt arrig paa mig, da hun kendte mig igen; men saa sprang Ole Lukøje op paa Disken, og det lod til at more den gamle meget, og hun gav sig til at kæle for den og spurgte mig, efter hvad jeg kunde forstaa, om det var min Hund, hvortil jeg glat væk svarede: Yes.

Naa, jeg behøver vel ikke at spinde Enden saa langt ud. Vi sad der en to—tre Timers Tid, og i den Tid gjorde jeg mig al tænkelig Umage for at trække Mollys Opmærksomhed hen paa mig. Hver Gang hun kom og bragte os noget, som jeg havde krævet ind, saa' jeg paa hende — og hun da paa mig igen; og da jeg aldrig har været af den Slags Folk, som lader Øjnene gaa Mundens Ærinder, naar den selv kan hjælpe sig til Rette, saa fikkede jeg alle de Stumper engelsk sammen, som jeg i en Fart kunde overkomme, og hun forstod mig ogsaa meget godt og lo og nikkede til mig. Der var ogsaa en Gang, hvor hun bøjede sig ned og klappede Ole Lukøje, som netop sad og fik et lille Kødben hos mig. I det samme hendes Haand gled hen ad Pudelens Ryg, kom ogsaa min Haand derned. Jeg tog hende ganske blidelig om Fingrene, og vel tog hun Haanden til sig, men vred blev hun langt fra; tvært imod, hendes Øjne skinnede meget stærkere end før, og jeg sagde til mig selv: Her er nok éin Lykke gjort, Simon Sundeved! —

„Ja, Du er en heldig Kantøffe! Simon!“ faldt Lodsén ind, som saa længe havde holdt sig i Skindet.

„Du har Ret, har Du!“ raabte Fortælleren og saa' sig triumferende om i Værelset. „Og Skaal! baade Du og alle gode Venner!“

Kokken — fortsatte han — „havde imidlertid tillige med Ole Lukøje sat den gamle i godt Humør. Og da én af Gæsterne lod til at blive noget skinsyg over, at Molly gav sig saa meget af med mig, saa forlangte jeg brandy and water hele Lokalet rundt, og da det endelig var paa Tide at gaa, skiltes vi alle sammen som gode Venner, og jeg fik endnu hvasket til Molly det om Øjnene, som Styrmanden havde lært mig, og som jeg havde gaaet og baaret paa hele Eftermiddagen.

Begribeligvis kom jeg igen den næste Dag og Dagen derefter, og saa fremdeles hele Ugen igennem.

Et Par Gange havde jeg Kokken med, men da jeg nok mærkede, at han tog det hele for Grin, og da han ogsaa vilde flette et Ord ind imellem til Molly, saa lod jeg ham snart sejle agter ud og tog kun Ole Lukøje med. Den tog Sagen alvorlig nok, og saa kunde den gamle oven i Købet godt lide den.

Imidlertid gik jeg og læste alt det engelsk, jeg kunde overkomme, paa Skilterne rundt omkring paa Gaderne og indlod mig i Snak med enhver, for at jeg kunde lære saa meget som mulig af Landets Sprog.

Der behøvedes nu endda ikke saa meget for at gøre Molly begribelig, hvad jeg mente med alle mine Besøg, og at jeg mente det godt og redelig med hende. Jeg opførte mig jo altid som Gentleman, og jeg fortalte hende, at jeg sad i en god Bedrift derhjemme, og at

jeg nu vilde skynde mig lidt at blive Styrmand, og saa vilde jeg købe mig et Skib, og saa skulde hun blive Kaptajns kone, og Skibet skulde blive opkaldt efter hende.

Hun slog det vel alt sammen hen i Spøg; men for hver Gang jeg kom, saa hun mere og mere eftertænksom ud, og da jeg endelig en Aften, medens den gamle et Øjeblik var gaaet ud, tog hendes Haand og, saa godt det lod sig gøre, fortalte hende om den Plads, som hun havde besat i mit Hjertekammer, saa gav hun sig til at græde saa smaat, og saa ... og saa ...

„Ja saa,“ — raabte Lodsens og slog et lille Smæk med Fingeren — „saa fik Du Dig et Slik under Næbet, og saa var Molly din, og Hurra for det!“

Fortælleren nikkede gravitetisk, idet han saa' over til mig, og fortsatte.

„De véd jo, hvordan saadan noget gaar til. Men Lodsens skal nu altid tage saa glubsk paa Tingene. Nok er det, at jeg havde Pigens Hjerter, ligesom hun havde mit. Det værste var, at jeg nu snart skulde af Sted. De fjorten Dage var næsten forbi, Briggen var bleven seklklar og laa nu og ladede Kul. Jeg gik og grubliserede over, hvad man egentlig skulde gøre, og Skipperen spurgte mig bestandig, hvad der var i Vejen, og Styrmanden saa' surt til mig, og Kokken lo og kom med Henrydninger, som jeg rigtignok bad mig fritagen for.

Det allerværste var dog, at den gamle ikke syntes om det hele. Molly havde jo ikke rent ud fortalt, hvordan Sagerne stod; men saadan en gammel Mo'er kan altid stave og lægge sammen, og jeg var ikke en velsét Gæst hos hende, det kunde jeg snart se. Jeg grubliserede mere og mere, jo nærmere Tiden for Afrejsen kom, og jeg havde da omsider faaet spekuleret den Idé ud, at jeg vilde vise den gamle de Papirer, jeg havde hos mig, og som kunde dokumentere, at jeg ikke var en slet og ret udenlandsk Landløber, men at jeg var en ung Person, som endogsaa havde noget til Bedste, og saa vilde jeg formelig anholde om Datterens Haand.

Men saa kom der pludselig en aparte Vending i Sagerne, som De nu skal høre.

Netop den Morgen, da jeg vilde lave mig til at gaa op i Land med Papirerne i Lommen og med mine bedste Klæder paa Kroppen, kommer der et Bud ned til Skibet med en lille Seddel, hvorpaa Molly havde skrevet, at jeg straks maatte komme til hende.

Jeg fik saa travlt, at jeg ikke engang bad Skipperen om Forlov, og sporenstregs var jeg oppe over Broen og inde i Spiselokalet, som jeg heldigvis traf ganske tomt for Gæster. Der kommer saa Molly færende ud ad en Dør og kaster sig grædende om Halsen paa mig,

og nu fik jeg da at vide, at hun og hendes Mo'er havde haft en lille Scene angaaende mig den foregaaende Aften, før end de gik til Sengs. Om Natten var den gamle Kone bleven saa syg, og Lægen, som de lod hente, havde forklaret, at det var Apopleksi, og at den syge ikke kunde leve Dagen over.

Og naar nu Mo'er dør, sagde Molly, og deri har jeg jo Skyld, saa staar jeg ganske ene i Verden; og hvad — hvad vil Du saa gøre med mig?

Det skal jeg sige Dig, sagde jeg saa (thi nu var jeg fast bestemt paa, hvad jeg vilde); saa gaar jeg til mit Lands Konsul med disse Papirer, og saa faar jeg ham til at give mig Penge til Laans, og saa lader vi den danske Præst splejse os her i Newcastle, og saa følger Du med mig hjem til mit Land, og der tager vi fat sammen paa Menagen ligesom her.

Jeg fik et Kys og to Kys og mange Kys af Molly, og saa gik vi ind til den gamle Kone sammen. Hun laa paa sit Yderste og stred svært i det og var nok allerede ude af Besindelse. Men da jeg dog syntes, at jeg skulde gøre noget, saa viftede jeg med Papirerne for hendes Øjne. Og saa døde hun.

For øvrigt gik alt, som jeg havde bestemt det.

Og det var et rigtig fornøjeligt lille Bryllup, hvor Styrmanden fik sig en rigtig net lille Pisk til Trods for alle hans Afholdenheds-selskaber. Og Dagen efter gik min engelske Kone og jeg om Bord i Briggen, og vi havde efter Omstændighederne en god Overfart, og den, som aldrig har fortrudt sin Englandsrejse, det er Simon Sundeved, og naar nogen spørger Dem, om De kender ham, saa kan De nu med god Samvittighed svare: Ja —

Jeg rejste mig, og da det forekom mig, at jeg burde henvende en Del af min Tak til den, uden hvem i det mindste Slutningen til Fortællingen ikke var fremkommen, saa bad jeg paa saa godt engelsk, som jeg formaaede, om jeg maatte føje min Hilsen til den Hyldest, som min ærede Værts Fortælling havde ydet en af Albions skønne Døtre.

Vedkommende saa' fra sit Strikketøj op paa mig, lidt forbavset, lidt adspredt, men smilende over det venlige Ansigt, hvorigennem jeg nu tydeligere end før saa' Sporene af alt, hvad Tiden er haardhjertet nok til at røve.

„Ja, De maa tale lidt højt,“ sagde Lødsen. „Mrs. Sundeved er noget tunghørt!“